

Zuzana
Kubašáková

TAJNÁ KNIHA PANI ZLOSTI

Ilustrovala
Zuzana Dreadlka Krutá

TAJNÁ KNIHA PANI ZLOSTI

Zuzana Kubašáková

TAJNÁ KNIHA PANI ZLOSTI

Rozprávanie pani Zlosti tak,
ako ho nepoznáte.

Po prečítaní hrozí nárast vedomostí.

Ilustrovala
Zuzana Dreadka Krutá

slovarť

Text © Zuzana Kubašáková 2025

Illustrations © Zuzana Krutá 2026

Slovak edition © Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o.,

Bojnická 10, 831 04 Bratislava 2026

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto knihy sa nesmie reprodukovať ani šíriť v nijakej forme ani nijakými prostriedkami, či už elektronickými, alebo mechanickými, vo forme fotokópií či nahrávok, respektíve prostredníctvom súčasného alebo budúceho informačného systému a podobne bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa.

ISBN 978-80-556-7498-8

Každý na tomto svete má
svoju oblíbenú pieseň.

Obsah

1. Toto je moje skutočné a hrozné ja	9
2. Idem na úrad práce	20
3. Pripletiem sa do raperskej skupiny	30
4. Dostanem úlohu	43
5. Samozrejme, že chcem pomôcť!	51
6. Fíha, som vzácny hosť školy	62
7. Mám dočasný domov	74
8. Dozvedám sa viac o chlapcoch	87
9. Chlapci sa pohádajú	97
10. Nič nie je ako predtým	109
11. Na koberčeku u Múdrosti	112
12. Violino tajomstvo	125
13. Zober pero, Mravec!	134
14. Súťaž talentov	141
15. Paulína a Alma	158
16. Rozlúčka	166
17. Ako to bolo ďalej...	169
Epilóg	180

Toto je moje skutočné a hrozné ja

Vitajte na stránkach mojej knihy. Niečo sa už o mne napísalo, ale viete, pokiaľ to nejde z môjho pera, nemusí to byť vôbec pravda. Preto som sa rozhodla, že všetko napíšem sama. Pôvodne som si pripravila krátke videá, no môj profil rýchlo zablokovali. Vraj to, čo som začala zverejňovať na internete, sa publikovať nesmie. Všetky moje vložené videá sú fuč! Nenájdete ich. Už neexistujú. Rozhodla som sa preto vyliať si dušu na papier a ponúknuť vám informácie, ktoré by sa pokojne dali nazvať tajnými spismi ľudstva. Verím, že nie ste deti špeciálnych agentov a že si napísané informácie necháte pre seba. Ešte skôr, než začnete čítať, radšej si zatvorte dvere na izbe, lebo to, čo sa tu dozviete, môže úplne zmeniť váš pohľad na všetko, čo ste sa kedy naučili. Na všetko!

Zatvorili ste dvere? Aj okná? Môžem začať? Áno? Ďakujem vám. Prvýkrát v živote sa podelím o svoj

pravdivý životný príbeh, aj keď sa mi slová na úvod hľadajú ťažšie. Začnem pekne poporiadku.

Som Zlosť. Neviditeľná čierna šmuha. Nepatrím nikam. Nemám domov, teda nemám ani adresu. Putujem spolu s ľuďmi a s nimi prebývam. Keď sa človeku niečo nedarí, som tam. Keď kričí, som tam. Keď človeku šľahajú blesky z očí, som tam tiež. Kedysi mi to neprekážalo. Kedysi...

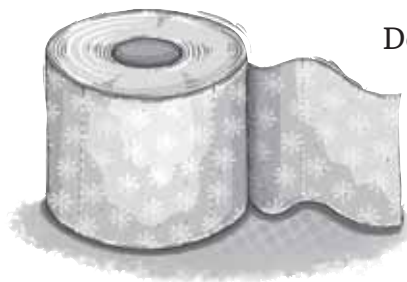
Som stará ako ľudstvo samo. Všetko sa začalo, keď sa prvému pračloveku nepodarilo uloviť mamuta. Vtedy vyhľadovaný zúfalo zaručal do neba, pričom vyplašil všetky pravtáky. Dlhو kričal a zatínal päste, až vysilený odhodil kyjak. Nešťastný si potom sadol a nariekal. Spomenul si na svoju jaskyňu, na ženu s deťmi, ktoré potreboval nakrmiť. Utriel si horké slzy sklamania, poškrabal zavšivavenú hlavu a vydal sa na ďalší lov, aby prežil. Ako to viem? Bola som tam s ním. Spolu sme dvojhlasne kričali a ručaním plašili pravtáky. Nakoniec som ho nechala ísť ďalej. V hĺbke mojej čiernej duše mi na ňom záležalo. Veď čo by som bez vás ľudí robila?

Ľudia prežili a postupne sa menili. Poznala som kráľov, videla som, ako sa tvorili nové ríše. Atila, Alexander Veľký, Cézar – to všetko boli moji ka-moši. Videla som, kde bývajú, ako sa hnevajú, ale aj to, aké majú zlozvyky. Takmer nikto si po malej a veľkej potrebe neumýval ruky. A boli aj takí, čo si vôbec neutierali zadok.

.....

Prvý toaletný papier používali bohatší Číňania vo veľkom až v 14. storočí. Predtým ľudia, tí čistotnejší, používali trávnu, seno, okruhliaky, sneh, listy, piesok, handry, mušle, klasy z kukurice, šupky z pomarančov a banánov alebo mach – podľa toho, kde žili a čo mali práve poruke.

.....

Dobre, viem, že ste si to všetko práve predstavili. Aj som vás videla krčiť nosy, ale rada by som vám vysvetlila, že kedysi to bolo celkom normálne, ba normálne boli aj oveľa horšie veci. Vezmite si napríklad Romula a Réma. Bájne dvojčičky, ktoré vychovala vlčica a neskôr sa vrátili do Ríma, aby zosadili z trónu svojho darebáka strýka. Jeden z bratov zaujal jeho miesto a stal sa kráľom. Veštba určila túto úlohu Romulovi. No jeho brat Rémus so mnou na pleci škodoradostne preskakoval brázdu, ktorú Romulus s úplnou vážnosťou hlbil svojím pluhom. Vznikajúca hrádza mala byť základom hradieb budúceho Ríma. Chápete správne. Bola to vážna a zásadná vec. Ibaže ja som Rémovi do ucha šepkala, nech ešte skáče sem a tam, nech preskakuje hrádu ako divá kobyla... on ma počúval a ja som ho poháňala: „Hijó, hijó, ihi-hí!“ Škodoradostne

sme sa spolu rehotali a robili
Romulovi napriek. Potom som
skočila na plece Romulovi a sta-
lo sa to. Rémus ho tak vytočil,
že ho... Ach jaj! Ako vám to len...
no... on ho... poslal voňať fialky
odspodu! Rozumiete? A mne to dochá-
dza až teraz, že sa tak určite stalo kvôli mne!

.....

*Romulus založil Rím v roku 753 pred naším letopočtom
a stal sa prvým kráľom rímskeho kráľovstva.*

.....

Všetko hrozné, čo sa kedy udialo, ma teraz
dostihlo a trápi ma to. Ale vtedy? Ani okom som
nad tým nemihla! Počas celého stredoveku som
rôzne zverstvá a intrigy sledovala úplne ľahostaj-
ne – asi tak, ako vy dnes sledujete videá na Tik-
Toku. Videla som, ako panovníci bojovali o trón,
zabíjali svojich rivalov a v hneve dávali popraviť
opovážlivcov, či ich trestali mučením. Nad popra-
vami a neférovými zápasmi o moc som sa nijako
nepozastavovala. Previnilci platili za svoje chyby
životom podľa nálad panovníka. A tie nálady, tie
vám boli pekne kolísavé a ja som sa s nimi veľmi
rada kolísala sem a tam, tam a sem a znovu sem
a tam. Podobne, ako keď sa plavíte na lodi a more
je poriadne rozbúrené.

Na svoju prvú cestu okolo sveta som vyrazila s kapitánom Ferim, celým menom Fernão de Magalhãesom. Feri, bohužiaľ, plavbu nedokončil. Umrel po zasiahnutí otráveným šípom, ktorý vystrelil jeden z nahnevaných domorodcov na filipínskom ostrove. S odstupom storočí ma naozaj mrzí, že som vtedy potajme prešla na stranu filipínskych domorodcov a oduševnene tancovala bojový tanec na hlave ich náčelníka. Možno by Feri inak ešte žil, ktovie? Ale mne sa tie tance v sukničkách tak veľmi páčili! Tam niekde som stratila svoje prvé obľúbené podkolenky.

Vždy ma priťahovali silné typy a žiaden veľkán sa nezaobišiel bez štipky šialenstva, čo som zbožňovala. Rada si spomínam na Mozarta, ktorý

mával výbuchy hnevu naozaj často. Bolo super, keď sme pritom mlátili do klavíra! Odvtedy horšie počujem na ľavú stranu, ale zvykla som si. Mozart chodieval hrať do paláca Márie Terézie, u ktorej som tiež istý čas pobudla. Mozart zomrel, keď mal 36 rokov. Asi mu hnev oslabil imunitu alebo... že by som to nechtiac spôsobil ja? Dúfam, že na vine bola hlavne infekcia. Bože môj, zožiera ma to!

Prebývala som teda aj vo Viedni u panovníčky Márie Terézie, ktorá mala 16 detí. Bolo prirodzené, že po toľkých pôrodoch bola Mária trochu hnevlivejšia. Mala aj zvláštny zmysel pre humor (alebo málo fantázie?), pretože všetkým dievčatám dala prvé meno Mária.

Chápete? Mária! Často si pletla mená svojich dcér a ja som si to vtedy ohromne užívala. Dokonca som jej krik dirigovala a krmila sa ním. Lebo, áno, mňa kŕmi ľudský hnev.

„Anciáša vášho, volala som Máriu Kristínu, nie Máriu Annu!“ rozhorčovala sa opakovane a takýchto situácií bolo veľmi veľa.

.....

Mária Alžbeta, Mária Anna, Mária Karolína, Mária Kristína, Mária Alžbeta (druhorodená), Mária Amália, Mária Karolína (druhorodená), Mária Johana, Mária Jozefa...

.....

Panovníčka sa pripravovala na dôležité reformy a na to sa potrebovala sústrediť, nie rozčuľovať. Záležalo mi na tom, aby ľudstvo smerovalo dopredu, preto som sa potichu stiahla z jej paláca.

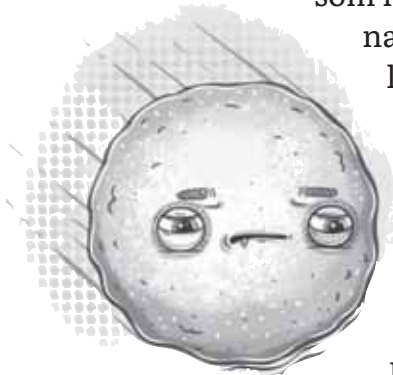
Z Viedne som sa vybrala do Švédska! Sledovala som, ako sa kráľ Adolf Frederik pravidelne prejedal, až prišli osudné fašiangy. Jedného večera, keď si bol kráľ vedomý, že čochvíľa sa začne pôstne obdobie, neodolal veľkej večeri. Po homárovi, kaviári, varenom mäse, údenáčoch a kyslej kapuste si doprial ešte aj sladké buchtičky plnené šľahačkou. Každá buchtička bola servírovaná v miske horúceho mlieka so škoricou a hrozienkami. Po štrnástej buchtičke sa kráľ ospravedlnil a odišiel do svojich izieb. O pár hodín bolo po ňom. Strašný pohľad!

Od tohto incidentu vôňu sladkých buchtičiek nemôžem ani cítiť. Viem, že jeho smrť na svedomí nemám, ale pohľad na prepchatého Adolfa Frederika s očami stĺpkom a buchtičky tancujúce okolo jeho hlavy ma odvtedy mätajú v nočných morách, a to mi na pohode nepridáva.

Odvliekla som sa do prístavu v Anglicku a vtedy mi to napadlo! Nič tak neprospeje môjmu dobrému zdraviu ako dlhá plavba na lodi, kde je veľa mužov rôznych pováh! Môžem sa s nimi šplhať na sťažne, napínať plachty a budem mať výbornú možnosť štekliť posádke nervy. Mala

som neskutočné šťastie! Práve sa na vyplávanie pripravovali lode váženého moreplavca Jamesa Cooka, ktorý sa chystal na svoju druhú objavnú plavbu. Jasné, že som išla s ním! Niekoľko dlhých mesiacov sa posádka pekelné hádala, námorníci občas lietali cez palubu ako mŕtve ryby a ja

som z toho mala vlastnú šou na pokračovanie. Toto si pamätám viac než Cookov dôležitý objav – priplávanie do vôd Antarktídy. Brááá! Vtedy som už vyzerala ako ľadová guľa a veľa som toho nena-
vystrájala.

Rozmýšľam, kto by vás ešte mohol zaujímať.

Hitler? No dobre. Môžeme preskočiť v čase rovno do 20. storočia. Takže, Hitler. Priznávam, poznala som ho. Stále si myslím, že mal byť radšej maliarom a nie politikom. Možno som ho mala podporiť... Ale ako? Namojdušu neviem, ako sa to robí. Raz som mu zo žartu fúkla do ruky, keď sa sústredil na detail na svojom obraze, a on urobil naprieč maľbou čiernu čiaru. Rozreval sa vtedy ako malé decko, obraz zničil a vyhodil. Vzdialila som sa od neho. Čakali ho prijímacie skúšky na Akadémii umení vo Viedni a priala som mu, aby ich urobil. Bohužiaľ pre celý svet, nestalo sa tak. Môžem za to ja? Trošku tuším, že áno. Nemala som mu fúkať na ruku, keď maľoval.

Prišli svetové vojny. Z tohto obdobia som veľmi smutná a prisahám, že som ich nechcela. Som prvotný hnev, nie hnevlivý osud. Nie som chamtivosť ani odplata. Nie som rozpínavosť ani mocenské monštrum! Som len ľudská zlosť. V duchu som sa upokojovala: Zlosť, to nie je tvoj problém, nie je. Ibaže, ako si prezerám kroniku ľudstva, začínam sa obávať, že to môj problém je. A je rovnako veľký ako znečistenie našej planéty! S určitosťou mám na svedomí pár ľudí, ktorých – akoby som to jemne povedala – zo mňa trafil šľak. Rozčúlili sa a malo to hrozné dôsledky. Jednoducho im z hnevu preskočilo. Tu je len veľmi stručný zoznam:

.....
Neslávny zoznam hnevlivých panovníkov a ich hnevlivých činov:

Faraón Peppi II. sa tak našťval na dobiedzajúci hmyz, že rozkázal natrieť otrokov medom a vyrobil z nich živé mucholapky.

Rímsky cisár Nero od hnevu otrávil svojho nevlastného brata a podpálil Rím.

Francúzi dali svoju hrdinku Johanku z Arku Angličanom, aby ju upálili.

Anglický kráľ Henrich VIII. dal popraviť svoju manželku Annu Boleynovú, lebo sa zaľúbil do inej a Anna mu už liezla na nervy.

Francúzsky kráľ Karol VI. sa cestou lesom tak nahneval na svoje páža kvôli tomu, že mu cinkla kopija o výstroj, až nakoniec posekal svoju družinu.

Ugandský prezident Idi Amin hádzal svojich protivníkov, na ktorých mal nervy, krokodílom.

.....

Už chápete, prečo mi videá zablokovali?

Ja viem, čo si o mne myslíte. Za toto všetko skončím v pekle. Ale ja nechcem! Ja už nechcem byť taká zlá! Už nechcem, aby sa ľudia hnevali. Nechcem, aby sa mamy hnevali na svoje deti a deti na svojich rodičov! Nechcem, aby si prezidenti rôznych krajín vyhlasovali vojny a habali cudzie územia! Želám si mier. Preto končím. Zajtra ráno pôjdem na úrad práce a vy, čo tieto riadky čítate, môžete moju cestu sledovať a vidieť, že to myslím vážne. Od tejto chvíle budem dobrovoľne nezamestnaná a hneď skoro ráno sa vydám nájsť si poctivú prácu. Aby ste verili, že to myslím vážne, všetko zapíšem tak, ako sa to bude diať. Opíšem poctivo všetko, čo sa mi príhodi.

S pozdravom

(dúfam, že bývalá)

vyvolávačka konfliktov

prihadzovačka polienok hnevu

najväčší lotor v dejinách ľudstva

pani Zlosť

2

Idem na úrad práce

Nasledujúce ráno som civela na svoj odraz v mláke neďaleko mosta, pod ktorým som spala. Vlastne, nespala. Celú noc som bdela a rozmýšľala, ako sa ukázať ľuďom a robiť niečo prospešné. Hlavu mám zarovno spojenú s telom a preto, aby som mohla vôbec vyjsť na ulicu a zaradiť sa do normálneho a slušného života, som musela urobiť pár zmien. Zväčšila som sa. Áno, dokážem to a dokážem aj mnoho ďalších vecí, ktoré vám prezradím neskôr. Ako vrchný odev som si zvolila starý vyho-
dený červený plášť. Nechcela som priveľmi pútať pozornosť divným telom a faktom, že mi z tela spojeného s hlavou vychádzajú rovno nohy. Chlpaté nohy som si schovala do vysokých čižiem, ktoré som našla pri kontajneroch. Na hlavu som si uvia-
zala modro-bielu bodkovanú šatku, čo som našla visieť na kríku. Napudrovala som sa zmesou piesku a blata, ktoré boli pri rieke pod mostom, a urobila niečo, čo doteraz za celý život úmyselne ešte nikdy.

Takto zväčšená som sa zviditeľnila! Bez maskovania by som mohla ľuďom pripomínať čerta alebo bezdomovkyňu s nadmerným ochlpením tváre, v lepšom prípade kefu na čistenie komína. Sklonila som hlavu a vykročila k najbližšiemu úradu práce. Na úrade práce by mali nájsť prácu každému, kto sa tam hlási, a ja sama som bola zvedavá, kam ma pošlú pracovať.

„Vaše meno,“ pozrela na mňa od stola plnšia úradníčka. Mala červené líca a v jednom kútiku úst malý kúsok čokolády z croissantu. Načatú pochúťku s čokoládovou náplňou mala položenú na tanieriku pri počítači.